

ELS 4 SHERLOCKS

Jesús Cortés Il·lustracions d'Oriol Malet

EL CAS DELS FANTASMES AL VESTIDOR

animallibres

Els 4 Sherlocks

Jesús Cortés

Dibuixos d'Oriol Malet

El cas dels
fantasmes al vestidor

Aquests són els quatre Sherlocks

Quatre amics inseparables que comparteixen l'afició per les historietes de detectius. L'art de la deducció no té secrets per a ells gràcies a les ensenyances del seu mestre, l'incomparable detectiu Sherlock Holmes. Delictes, incògnites i misteris inexplicables tenen les hores comptades quan en Fran, en Gomo, la Mati i la Wen entren en acció.

FRAN. És astut i pensa amb deteniment. És considerat el membre més tranquil del grup, tot i que també es pot posar en alerta si és necessari. Com els altres, és tot un expert en l'art de caçar pistes ocultes. Però és conscient de les seves limitacions. És més bo raonant que corrent.
-«Per això no seré mai un atleta.»

MATI. És la més decidida i no suporta les injustícies. Com en Fran, també sap que no serà mai una atleta. Però els esports li agraden i sempre aprofita qualsevol ocasió per posar-se en forma.
-«Però per pura diversió.»

GOMO. És el més corpulent de tots i a vegades no sap mesurar la seva força. Quan s'avorreix es furga el nas. En Fran sol dir que busca diamants verds a les seves mines nasals. Però amb un cas entre mans, en Gomo no s'avorreix mai.
-«Poseu-me a prova.»

WEN. Té mirada de linx i les pistes tremolen quan els seus ulls hi passen per sobre. Li agrada molt jugar, i pensa en la Mati com en una germana bessona. El seu cervell funciona com un mecanisme de rellotgeria.
-«Si ens acompanyeu, ens divertirem.»

La màgia del bàsquet

Ja era mitja tarda quan em vaig reunir amb la Mati, en Gomo i la Wen per anar al poliesportiu. Era dijous i havíem quedat amb en Xavi, un company de l'escola que, a més, era un fenomen del bàsquet. En realitat a en Xavi tots li diem NBA perquè ho sap tot de la lliga estatunidenca de bàsquet. Podeu flipar. És una enciclopèdia.

—El bàsquet té el seu punt de màgia, i us ho puc demostrar sense moure un dit i sense dir ni piu. Però hauríeu de venir a la pista per comprovar-ho —ens havia dit uns dies abans.

Això de demostrar un punt de màgia sense moure un dit i sense dir ni piu sonava enigmàtic. I a nosaltres els enigmes ens apassionaven. Així que vam anar-hi morts de ganes de comprovar-ho. I posats a fer, com va dir la Wen, podríem jugar una estoneta a llançar a cistella.

—Però sense passar-se —vaig dir. Els esports ens agraden i ens diverteixen, però la nostra veritable afició és una altra.

En Gomo, la Mati, la Wen i jo som devoradors d'històries de misteri. Les que més ens agraden són les del detectiu Sherlock Holmes. Llegint-les hem après a resoldre misteris. I com que a Sant Telm, el nostre poble, n'hem resolt alguns, ara tot-hom ens diu els Sherlocks.

Tot i que en Gomo no acabava d'entendre per què ens havíem fet tan famosos.

—Quan vam resoldre el cas del torneig de futbol ja van començar a anomenar-nos així —va comentar mentre anàvem cap al poliesportiu.

—Va ser guai, oi, Fran? —em va dir la Mati.

Vaig arronsar les espatlles.

—Sí, guai. Però tampoc n’hi havia per a tant —va respondre en Gomo.

A en Gomo no li agrada ser el centre d’atenció de res. Normalment, s’estima més passar desapercebut. Encara que amb el seu cossot ho té prou difícil allà on va.

—Doncs, a mi sí que m’agrada que ens diguin així —va afirmar la Wen alçant la barbeta com una cursi estirada. Feia broma, és clar.

La Mati la va imitar i va afegir amb ironia:

—No us fa sentir im-por-tants?

La Mati i la Wen. Quina parella! Són com dos esquirols entremaliats que no descansen mai. Quan una cosa se’ls fica entre cella i cella, són perilloses...

—En Gomo té raó. Tampoc n’hi va haver per a tant —vaig dir—. Allò va sortir bé, però res més.

—Res més? —es va sorprendre la Mati—. I què me’n dius, de la fira ambulat?

En Gomo va deixar anar un he, he!

—Va ser divertit. Quina colla de friquis —va fer.

Llançadors de ganivets, micos trapezistes, gossos ballarins... La fira se n'havia anat feia poc amb els seus orguenets i firaires.

—Recordeu el baró Rodenberry, el dels micos? —va riure la Wen.

—I el Rufus III que va venir a l'escola? Fua!

—I aquell que havia perdut un dels seus gossos ballarins, un que no sabia bordar?

—Sííí! Un carlí de collar vermell! —va exclamar la Wen—. Aquell paio era simpàtic com ell sol. Més que perdre's, segur que el gos va tocar el dos. I no em sorprèn, amb un amo així...

Mentre xerràvem, cap dels quatre podia imaginar que la fira que ens havia visitat pogués tenir res a veure amb un nou cas que hauríem de resoldre de manera inesperada. És clar que quan tot va començar ni la Mati, ni la Wen, ni en Gomo, ni jo, pensàvem en cap misteri. Però el misteri ja feia uns dies que rondava pels racons més foscos del poliesportiu.

Quan vam arribar-hi, l'NBA ja ens esperava a la pista llançant a una de les cistelles. Una colla de noies jugava a passar-se la pilota a l'altre mig camp.

Les samarretes suades indicaven que devien dur una bona estona jugant. L'NBA estava sol, llançant triples que no sempre acabaven en cistella.

—Ei, Sherlocks! Heu vingut! —es va alegrar alhora que li llançava la pilota a en Gomo.

—És clar —va dir la Mati—. Ens vas dir que el bàsquet tenia un punt de màgia.

—I que ho podies demostrar sense moure un dit, no, Fran? —va afegir la Wen.

—I sense dir ni piu! —li vaig recordar a l'NBA amb un dit enlaire.

En Gomo no va dir res. Es va limitar a llançar a cistella. I va fallar.

—Quin bunyol de tir! —va dir.

Al rostre de l'NBA es va dibuixar un lleuger somriure quan va veure el llançament.

—No tinc res a dir sobre la màgia del bàsquet —va continuar l'NBA mentre observava com la Mati anava a buscar la pilota—. La màgia actua sola.

—Però com? —vaig preguntar.

Amb la pilota a les mans, la Mati va llançar a cistella. El llançament es va quedar curt. L'NBA va

tornar a somriure i amb pas tranquil va anar a buscar la pilota. Mentre tornava la feia botar a poc a poc. A l'altre costat de la pista les noies ja se n'anaven al seu vestidor. Algunes es resistien a anar-se'n i feien uns últims llançaments a cistella.

–Si digués com actua la màgia ja no tindria gràcia, no? –va contestar el nostre amic deixant la pilota a terra.

–I aleshores què hem de fer per descobrir-la? –va preguntar la Mati creuant-se de braços. A la Mati no li agrada que se'n burlin. Ves, a cap ens agrada.

–No heu de fer res. Tan sols heu d'estar aquí –li va contestar l'NBA mostrant-nos la pista com si fóssim en un paradís.

–Ves que bé! –va exclamar la Wen agafant la pilota. La va fer botar. Amb poques ganes es va acostar a la cistella i hi va llançar. La pilota va tocar el tauler, va rebotar al cèrcol i després de fer unes voltes...

–Bufa! –va riure la Mati.

–De casualitat, no et pensis –va riure també la Wen.

La Mati va agafar la pilota i va llançar de nou. Va tornar a fallar, encara que la pilota va tocar el cèrcol. Després me la va passar.

–I haurem d’esperar gaire? –va preguntar en Gomo ficant-se un dit al nas. Davant d’amenaces d’avorriment, en Gomo acostuma a matar el temps rasant-se diamants verds del nas.

–No gaire –va contestar l’NBA dissimulant, com si esperés que la màgia es pogués presentar a la pista en qualsevol moment.

Jo em vaig quedar mirant la pilota. Després vaig mirar el tauler. I sense saber per què, la vaig voler plantar per la cistella i la vaig llançar. La pilota va rebotar a la part de dalt del tauler. La cistella ni la va olorar.

–Molt bé! –va exclamar l’NBA alçant els braços en gest de victòria.

–Molt bé? Fas broma? Ni una granota hauria llançat pitjor –li vaig dir.

–Però has llançat!

T R I P L

–I què?

–Tots ho heu fet. Aquesta és la màgia del bàsquet!
Les nostres cares ho devien dir tot perquè no enteníem res.

–Ningú, amb una pilota a les mans, passa per davant d’una cistella sense provar d’encistellar-la –va dir l’NBA mentre agafava la pilota. Tot seguit va llançar un ganxo amb la mà dreta.

Cistella!

–Vosaltres mateixos ho heu fet com si res –va continuar. Tot seguit es va allunyar amb tres gambades, va fer mitja volta i...

EEEE!!!

—Com diu en Ferran, un s’ha de preguntar si serà capaç d’encistellar, de llançar amb la força necessària des de qualsevol posició.

En Ferran és el nostre profe d’educació física.

L’NBA va tornar a agafar la pilota. Es va allunyar. Llançament de banda.

Cistella!

Li va passar la pilota a en Gomo. En Gomo va llançar.

Bunyol!

—La cistella et desafia i t’has de convertir en una màquina de precisió.

—Això també ho diu en Ferran? —vaig preguntar.

Bum, bum, bum! L’NBA es canviava la pilota de mans fent-la botar contra el terra.

—També —em va contestar.

Salt i llançament! En aquesta ocasió el cèrcol va rebutjar la pilota. L’NBA va continuar jugant com si res.

—El que importa és acceptar el desafiament, que en realitat no és més que un desafiament contra un mateix perquè, al cap i a la fi...

L’NBA estava a punt de llançar de nou enmig de l’explicació. Però, quan estava a punt d’executar un salt, un crit inesperat va engegar a pastar fang el llançament i, com és lògic, la fi de l’explicació.

AAARRRRGGG!!!

—Què ha sigut això?

Tots ens vam espantar. Al crit que havíem sentit li van seguir uns altres tan alarmants com el primer. Venien dels vestidors, i de seguida vam veure com sortien aterrides les noies que havíem vist jugant.

—Una rata! Una rata! —cridaven.

